

Natuurreservaten

Zuiderkempen

Jaargang 7

driemaandelijks tijdschrift
september 2001 Nr. 3

What is in a name ?

Ettelijke discussies gingen er aan vooraf, er werd geld tegenaan gegooid, vele denkpistes werden bewandeld... En het wordt "Natuurpunt!". Dat wordt de naam van de nieuwe vereniging. En een goede naam zal zeker van belang zijn. Toch gaan wij, ons niet te lang afvragen of het uiteindelijk wel een goeie keuze was. Neen, door het samensmelten van Wielewaal en Natuurreservaten voelen we ons gesterkt, slagvaardiger dan ooit, ... Onze reservaten smelten samen, het natuurbeheer zal op elkaar afgestemd worden, administratief worden we efficiënter, met meer kracht proberen we de beleidsmensen duidelijk te maken wat onze wensen en eisen zijn, ... vanuit één visie en met vereende krachten proberen we onze droom, een Zuiderkempen waar nog plaats is voor natuur, waar te maken.

Ook aan onze structuur zal moeten gesleuteld worden. De plaatselijke besturen zullen samen een nieuw werkplan en nieuwe afspraken maken. Het is onze bedoeling een Afdeling te maken welke actief is in de gemeenten Heist-op-den-Berg, Herselt, Hulshout, Laakdal en Westerlo, en dat zal wel lukken ook ! Beleid, natuurbeheer, verenigingswerk, natuurstudie, natuur- en milieueducatie... uitdagingen genoeg !

We zitten nog even in het jaar van de vrijwilliger en dat vrijwilligerswerk moet in onze nieuwe structuur extra aandacht krijgen. Daar ligt de sleutel van het succes van een vereniging als 'Natuurpunt'. Zo krijg je draagkracht, zo werk je vanuit de basis. En het behoud en bescherming van onze natuur zal dan een logisch gevolg zijn. Mogen we dan ook jou, beste vrijwilliger, uitnodigen mee te doen, mee te denken, mee te werken. Hoe klein je bijdrage ook is, je bent van harte welkom. Lees in dit tijdschrift, lees in het tijdschrift van Natuurpunt, ...wil je ergens meedoen, aarzel niet, bel op, mail, schrijf een brief, kom af. ...

Tot dan !

Uit de Reservaten

Internet

Op Internet vind je onze reservaten op:

<http://go.to/zuiderkempen>.

Nieuw is, dat je onder het item:

'archief de artikels kan terugvinden die tot nu toe in ons krantje zijn verschenen. Veel surfplezier!!

Netevallei - Schaapwees

Momenteel zijn er in het Schaapwees twee instanties bezig met wetenschappelijk onderzoek. Door het Instituut voor Natuurbehoud werden in het voorjaar zeven peilbuizen gestoken in een rechte lijn tussen de Grote Nete en de Kleine Laak. Tweewekelijks wordt de grondwaterstand in de peilbuizen opgemeten alsook de waterpeil van de Grote Nete en Kleine Laak. Aan de hand van deze gegevens wil men de invloed nagaan van het waterpeil van de Grote Nete op de grondwaterstand in de vallei. Door het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer wordt onderzoek gedaan naar de verschillen in vegetatie tussen een spontaan verbost perceel en een populierenaanplant op alluviale bodem. Hiervoor werden twee proefvlakken uitgezet waar regelmatig gegevens over vegetatie, bosstructuur, lichthoeveelheid en grondwaterstand zullen opgenomen worden.

Regelmatige bezoekers aan het Schaapwees zullen reeds gemerkt hebben dat we de laatste tijd meer aandacht besteden aan de toegankelijkheid van het gebied. Vooral tijdens de zomermaanden is het verschil goed merkbaar. Vroeger kon het al eens gebeuren dat je als wandelaar geconfronteerd werd met metershoge brandnetels en bramen die de wandelpaden op sommige plaatsen overwoekerden.

Sinds vorig jaar worden de wandelpaden door onze terreinploeg tweemaal per jaar gemaaid en waar nodig opengekap. Een bezoekje aan het Schaapwees wordt nu nog meer de moeite waard, al blijven laarzen toch nog dikwijls noodzakelijk.

Eind augustus werd in het Schaapwees weer een bijzondere waarneming gedaan. Een zwarte ooievaar cirkelde er boven het heideveld en leek vol bewondering te staan voor het aldaar geleverde graaswerk van de galloways. Normaal verblijft deze zwarte broeder in de zomer in Oost-Europa en het gebeurt slechts zelden dat een doortrekker in onze streken wordt waargenomen. De reputatie van ooievaars in acht genomen, lijkt het mij verstandig dat de mensen die geen pakje van deze zwarte broeder wensen te ontvangen een tijdlang ramen en deuren gesloten houden.

Trots en fier als een gieter melden wij de geboorte van Gallowayke. Vol zwart krulhaar en ongeveer 25 kg zwaar zag hij op 5 september omstreeks 14.00 uur het levenslicht in het weiland tegenover het Kasteel "De Merode". Toen wij die dag een controlebezoekje brachten aan onze grazers aldaar viel het ons meteen op dat een koe zich van de kudde had afgezonderd en enkele tientallen meters verderop alleen in het hoge rietgras stond. Als wij een beetje dichterbij gingen, zagen dat de koe bezig was haar pas geboren kalfje droog te likken. Een vijftal minuten later stond de pasgeborene reeds recht en instinctief ging hij op zoek naar de uier van de koe. Wij wensen Gallowayke een mooie carrière als natuurbegrazer in onze vereniging.

Roost-Craeywinckel

De erkenning van ons reservaat:

'Roost-Craeywinckel is een feit. Het besluit is getekend op 13 juni 2001 onder het nr. E-249, en geldt voor 27 jaar. De adviesverlenende instanties hebben een aantal opmerkingen op het beheersplan geformuleerd, deze adviezen worden tijdens het gevoerde beheer in overweging genomen. De erkenning is een belangrijke morele ondersteuning en zorgt dat het gebied een nog betere bescherming geniet, mede door een aantal verboden die in het 'natuurdecreet' zijn vastgelegd. Voor het erkende reservaat wordt ook een aanzienlijke beheerssubsidie voorzien en bovendien is het vrijgesteld van vergunningsaanvragen voor een aantal vergunningsplichtige maatregelen die in het goedgekeurde beheersplan zijn opgenomen. Daartegenover staat wel dat we jaarlijks een verslag, een jaarplanning, een financieel verslag en een begroting moeten voorleggen. Deze taak nemen we er uiteraard graag bij. Met de steun van onze natuurliefhebbers moet dat lukken. We bedanken hierbij al diegene die mee werkten aan het erkenningsdossier en vooral de opsteller, Jens Verwaerde. Hij is ondertussen reeds druk bezig met de uitbreiding van dit dossier en ook met de opmaak van een beheersplan voor de 10 ha 'pidpagronden' in 't Hoeves. U ziet het, we zitten dus niet stil.

Anderzijds horen we wel eens zeggen dat het de laatste tijd stil is rond de Grote Laak.

Gewoonlijk is stilte een goede zaak voor de natuur, stilte is dan ook één van de troeven van

een natuurgebied, men zoekt er kalmte en rust. Maar toch roert er één en ander in de omgeving van deze beek.

Op 8 mei kwamen, in het kader van het Milieu-OntmoetingsProject- 2001, een zestigtal schoolkinderen ons reservaat bezoeken. Hun aandacht ging van waterviolier naar gele lis en werd dan weer plots afgeleid door een ijsvogel die met een doordringend 'titsie' geluid over de poel vloog. Vanuit het dichte lover liet een wielewaal zijn zachte zomerse roep horen. En op de hooilanden keken we geamuseerd naar de oranjetipjes die van de ene pinksterbloem naar de ander fladderden.

Dan waren er ook nog de voorbijgeleide wandelingen. Het was een succes. En op 16 augustus brachten een groep kinderen van de grabbelpas weer leven in De Roost. Vooral het scheppen naar waterdiertjes, aan de vijvers, bracht veel animo. Maar je zag het spijt op hun gezichtjes toen we moesten vaststellen dat er in het water van de Grote Laak nog steeds geen beestjes zwemmen.

Ook wordt de stilte langs de Grote Laak wel eens doorbroken door mountainbikers en door huifkartochten. omdat deze 'natuurgenieters' meer en meer profiteren van de wandelpaden, die door onze arbeiders en vrijwilligers worden open gehouden. Deze minder zachte recreatievorm geeft wel geen dramatische verstoring maar toch past dit niet in de doelstellingen van een erkend natuurreservaat. We moeten er voor zorgen dat dit niet uit de hand loopt. Daarom vragen we aan de organisatoren om in het vervolg eerst te overleggen met de conservator. En

dan zoeken we samen naar een oplossing zowel ten bate van natuur als recreatie.

Maar de figuurlijke stilte rond de Grote Laak komt vooral van pers en politiek. De toestand van de Grote Laak is voor hen blijkbaar geen prioritair onderwerp meer. Aan deze beek is inderdaad een voorzichtige verbetering merkbaar maar we zijn er nog lang niet. Ook in de omgeving van De Roost is ze langzaam aan het dichtslibben. Met, inderdaad, probleemslib. Waar moet het slib naartoe? En hoe moet het daar weg? Allemaal vragen waar men best niet te lang meer over nadenkt. Het zou wel eens een natte winter kunnen worden.

De verbetering van de waterkwaliteit is vooral te merken in de benedenloop. Vanaf de monding van de Kleine Laak en zo stroomafwaarts kan men plaatselijk vrij veel fonteinkruid aantreffen. En op deze waterplanten ziet men de weidebeekjuffer, die voorzichtig probeert haar eitjes hierop af te zetten.

Verschillende factoren zorgen voor dit hoopvolle effect. Er wordt blijkbaar minder giftig materiaal in de Laak geloosd. En tijdens de zomer is er ook minder aanvoer van water waardoor het slib en dus ook de verontreiniging onderweg bezinkt langs de meanders. De benedenloop van de beek ondervindt daardoor de gunstige invloed van het betere water van Kleine Laak en Grote Nete.

Laat ons nu vooral niet denken dat dit voldoende is. Maar het is wel een bewijs dat een beek, die meer dan vijftig jaar dood is geweest, terug kan herstellen. Als men stopt met het lozen van afval, dan kan men het giftige slib wegnemen en kan er terug leven komen in de hele Grote Laak. Zo eenvoudig is dat!! En pas dan zal de vallei echte rust uitstralen. Je hoort nog wel van ons.

Het Goor

Zomertijd is rusttijd in het Goor: het is dan eigenlijk veel te warm om te werken. Niet dat er niets gebeurd is: bijvoorbeeld de terreinploeg heeft zich van haar beste kant laten kennen. Alle houtbergen uit het voorjaar die nog achtergebleven waren zijn verhakseld en opgeruimd, met een gehuurde verhakselaar van 28 pk en elektrische startmotor. Deze bleek dus het werk wel degelijk aan te kunnen, in tegenstelling tot de speelgoedverhakselaar die Natuurreservaten ooit van Sinterklaas gekregen heeft, en waarmee wij ook een aantal hilarische avonturen beleefd hebben. Om toch een beetje respect te behouden in de ogen van de jongere lezertjes, gaan we hierover niet in detail treden.

De waterrat blijkt nog altijd zijn vaste stek in het Goor te bezetten, te oordelen aan het gekrijs dat soms uit de rietvelden opstijgt. Of zou er zich dan toch een ontsnapt varken schuilhouden, helemaal achteraan in het Goor, waar niemand durft komen ?

Het Asbroek

In het Asbroek gaat de zomerperiode zijn gewoon rustig gangetje. Alle vogels waarvan wij dat verwachtten hebben op de eerste mei inderdaad een ei gelegd, alle endogene zoogdieren hebben zich vol ijver en met kennelijke wellust aan equivalente strapatsen overgeleverd, en ook onze veestapel (4 deftige Aberdeense dames plus een tamelijk balorige puber) is sinds eind juni opnieuw aan de slag op de terreinen rond het wandelpad. En op de grote weide staan opnieuw dieren van dezelfde lokale agrariër wiens koeien nu al een paar jaar ons gras eten.

De Steenkensbeek

Tja, hier moeten wij dus spijtig genoeg een geval van diefstal vermelden. Enkele onverlaten hebben namelijk een hectare hooi gestolen, dat al verkocht was aan Dirk Bolsens. Het gejammer en gehuil van de hongerende paarden, schapen en honden op en rond de hofstede overstemt nu het bucolische gekwinkeleer van de streekeigen ransuilen, buizerds, en wat nog allemaal meer.

Maar, wij zijn op zoek naar de euveldoeners en volgen hierbij een heet spoor.

De Langdonken

'Natuur voor iedereen' Dat is en blijft het motto van Natuurreservaten vzw. Ook na de fusie, en we dus Natuurpunt zullen heten, zal dat niet anders zijn. Ook de reservaten mogen geen oninneembare vestigingen zijn, maar zullen zoveel mogelijk opengesteld worden voor jong en oud. In het septembernummer van het tijdschrift van Natuurreservaten vzw worden twee wandelingen voorgesteld in de Langdonken. In de rubriek 'Er op uit!' kan je er alles over lezen. De langste wandeling is 9 km (rode pijlen) en maakt een trip deels binnen, deels buiten het reservaat, een landschapswandeling noemen we dit. De korte wandeling blijft volledig binnen het eigenlijke reservaat en is 4 km (groene pijlen) lang. Laarzen zijn, zeker in deze natte nazomer, wenselijk. De wandelingen vertrekken aan de Schuur in de Donkstraat. En zie, het tijdschrift viel in de bus en de eerste wandelaars waren al present. Twee natuurliefhebbers uit het Tiense waren de eersten. We onderschepten ze bij hun aankomst na de wandeling en ze waren in de wolken van de mooie trip. Ze kregen er een praatje met de conservator in levende lijve bovenop. Hun reacties (en die van andere wandelaars) bewijzen dat het openstellen van reservaten van onschatbare waarde voor de vereniging is. Onze leden (én niet-leden) kunnen met eigen ogen zien wat Natuurpunt doet en wil bereiken. (Nog meer) enthousiasme voor 'onze' zaak is meestal het resultaat.

In de Zuiderkempen zijn er nog wandelingen uitgestippeld in Goor-Asbroek, Schaaapwees en Roost-Craeywinckel. Je bent er van harte welkom. Momenteel wordt er gewerkt aan nog andere projecten op dit vlak. De wandeling in het Trichelbroek (Laakdal), die momenteel uitgewerkt wordt, wordt zeker een pareltje. Daar hoor je een volgende keer van. 'Natuur voor iedereen!', ook in de Zuiderkempen!

Uit de milieuraden, de Gnops en Gecoros

Hulshout

De milieuraad

De nieuwe milieuraad is geïnstalleerd, met 7 mensen die voor natuurreservaten zetelen, en met een nieuwe voorzitter, de ons allen bekende Guido Ceulemans. Heel opvallend tijdens deze verkiezingsronde was toch wel het feit dat Guido het met 7 stemmen tegen 6 gehaald heeft. Dit wil dus zeggen dat behalve onze eigen vertegenwoordigers IEDEREEN tegen Guido gestemd heeft. Die "iedereen" worden in principe geacht om verschillende geledingen te vertegenwoordigen, zodat er logischerwijze en statistisch toch ook stemmen naar onze kandidaten zouden moeten gaan. Maar dat is dus niet gebeurd, wat wij voor sommige van die maatschappelijke geledingen toch bijzonder eigenaardig blijven vinden.

Het GNOP

Jaja, wat moeten we nu weer gaan vertellen over het GNOP in Hulshout ? Vooruit dan maar, besluit genomen : we halen de roze bril uit de doos, geven hem nog een extra roze laklaagje, en hopla, daar zien we een concreet GNOP project waar echt wel aan gewerkt wordt. In het kader van de projecten langs de Steenkensbeek en de Rittenloop en aanverwante heeft de gemeente alle aangelande eigenaars gecontacteerd, en hun voorgesteld om streekeigen beekbegeleidende beplanting aan te brengen op de oever van de verschillende beken. Zodat tegelijkertijd ook het project "haagplantactie" opnieuw aangesproken wordt. Een aantal geïnteresseerden hebben positief geantwoord, en zullen nu op een voorlichtingsvergadering verdere toelichting krijgen. Dit is misschien nog niet helemaal wat wij eigenlijk bedoelen met "meer natuur in Hulshout", maar in elk geval heeft de actie al minstens de verdienste van er te zijn, en ook mag zeker het werk en de inzet van enkele wakkere ambtenaren gepresteerd werd niet onderschat worden.

De Gecoro.

De Hulshoutse Gecoro waagde het van op 13 september te starten. In deze eerste vergadering werd het huishoudelijk reglement besproken. We hadden het gevoel dat er leden met een anti houding aan hun opdracht beginnen, bezorgdheid over de belangen van de eigen sector ligt hen nauwer aan het hart dan de zorg voor een goede ruimtelijke ordening. Maar laat ons niet pessimistisch zijn, het was de eerste vergadering en volgende keer gaat het hopelijk al beter.

Westerlo, Herselt en Laakdal

In Westerlo hield de Gecoro een eerste vergadering, onze afgevaardigde was op vakantie. Verder is er geen nieuws, ofwel is de werklust in Hulshout na het verlof erg groot of misschien nemen de andere gemeenten langer verlof.

Allerlei

Stoelen

De Lagere Secundaire school van het Gemeenschapsonderwijs uit Aarschot vernieuwde haar meubilair. En zie, bij de vervanging van hun stoelen dachten ze aan ons. Immers, de stoelen in ons eetlokaaltje in de Schuur waren hoogdringend aan vervanging toe. We kregen maar liefst 25 stoelen in prima conditie kado ! Meteen werden afspraken gemaakt om met leerlingen van de school in de Langdonken op bezoek te komen. We zullen ze graag ontvangen ! Hartelijk dank !

De kerkuil in 2001

Ook dit voorjaar trokken onze leden van de kerkuilwerkgroep op controle. Binnen de grenzen van de afdeling Zuiderkempen vonden zij niet minder dan 24 broedparen. Westerlo en Hulshout kwamen dit jaar beide als winnaars uit de bus met elk zeven koppels. Laakdal en Herselt eindigden met ieder vijf nesten. De kerkuil deed zijn naam nog steeds alle eer aan door op elf plaatsen een kerk uit te kiezen. Verder broedden negen koppels op de zolders van woningen, drie in boerderijen en één op de abdij van Tongerlo. Opmerkelijk is dat 21 van de 24 paren in speciale nestkasten hun intrek hadden genomen. Deze 21 nesten leverden in totaal 69 jongen op die door de ringgroep Demervallei werden geringd. Dit maakt een gemiddelde van 3,3 jongen per nest. Wij wensen al deze uilskuikens een vruchtbare toekomst en dat het er volgend jaar nog meer mogen zijn...

Familienieuws

Op 4 augustus 2001 vierden Jean Ceus-termans en Clementine Heylen van de Wijngaardbos in Veerie hun gouden huwelijksjubileum. Zij zijn niet alleen reeds lang lid van onze vereniging maar ook jaarlijks een zeer aangenaam gezelschap tijdens ons verenigingsweekend. Wij willen hen langs deze weg dan ook van harte feliciteren en nog vele jaren toewensen.

Bij Griet en Jos Wouters-Celen kwamen er voor Stien twee broertjes bij, namelijk Flor en Lomme. Wij wensen Griet en Jos van harte proficiat en veel geluk met hun dubbele uitbreiding.

Stenuilenbelevissen

Door enkele van onze leden worden jaarlijks een groot aantal steenuilennestkasten opgehangen en gecontroleerd. De jongen die hierin geboren worden, worden door Jos Van Kerckhoven en Herman Berghmans geringd. Tijdens dit onderzoek komen wij geregeld voor allerlei verrassingen te staan..

Zo troffen wij dit jaar in Geel een nest aan met niet minder dan negen jongen. Mogelijk hebben hier twee wijfjes samen gebroed en hebben wij te doen met een drieoudergezin. Eveneens in Geel werd in een nestkast een steenuilbraakbal verzameld met hierin een volledig huisje van een tuinslak.

Vorig jaar controleerden wij in een nestkast te Mol een volwassen steenuil (die als jong geringd was te Hulshout) samen met drie jonge kauwen. De steenuil moest over de kauwen zijn gekropen om achteraan in de nestkast te geraken. In de duisternis van de bak schenen zij elkaar goed te verdragen.

Eveneens in Mol vonden wij in een jaarlijks door steenuilen bezette nestkast geen jonge uiltjes maar wel zeven dode eendagskuikens. Ook in de boomholte waarin nu vier jongen werden grootgebracht staken nog eens zes rottende kuikenkadavers. Op ongeveer 100 meter van de broedplaats staat een grote kippenstal. Hier worden duizenden kuikentjes gekweekt. Waarschijnlijk sterven er hier dagelijks wel enkele van die dan op de mesthoop belanden. Ons steenuilenpaar vond hier dan ook een gemakkelijk prooiaanbod en maakte hiervan dan ook gretig gebruik.

Tenslotte vermelden wij nog een geval in Itegem waar Joris Boschmans een half opgegeten hazelworm als prooirest aantrof.

Hemelvaartweekend 2001

Tijdens het hemelvaartweekend trok een 42-koppige vooral Laakdalse delegatie er weer op uit. Het was dit jaar de 19de keer. We vertoefden er in het domein "Les Quewettes" (letterlijk vertaald "het uiteinde") te Seloignes (Chimay), niet ver van de Franse grens. We verbleven er in een voor enkele jaren tot vakantiedomein omgebouwde hoeve. Zoals de naam al deed vermoeden ver weg van alle drukte, midden tussen de weiden en bossen. Zalig.

De eerste namiddag wandelden we in de buurt van het meer van Virelles. Via een steile helling door een donker loofbos bereikten we de Eau Blanche. Langs de oever van dit riviertje genoten we van een prachtig stukje natuur. Ook een holle weg vol bloeiende meidoorns trok meer dan onze gewone aandacht. Al het geklim en vooral het opvallend warme weer deed ons natuurlijk even halten. De plaatselijke drank (Chimay) maakte niet alleen de voeten zwaar.

Vrijdag vertrokken we vanuit ons vakantieverblijf voor een dagtocht. In de voormiddag wandelden we vooral in een open landschap met vele hagen en enkele verspreide maar toch grotere boscomplexen. De verrekijkers werden bovengehaald voor grauwe klauwier, goudvink, appelvink en putter. In de lucht cirkelden geregeld buizerds. In de diepe karrensporen in het bos vonden we tientallen alpenwatersalamanders en vinpootsalamanders allen in hun schitterend parkleed. Mooi. Terwijl we genoten van een overheerlijke picknick kregen we zwarte ooievaar en wespendif als nagerecht, 's Namiddags trokken we vooral door uitgestrekte loofbossen en het riviertje de Oise. Een

blauwe ijsvogel liet zich even zien, terwijl de grote gele kwikstaart talrijker aanwezig was. De stralende zon maakte de tocht wel extra zwaar en de meesten waren dan ook tevreden wanneer we opnieuw onze vertrekplaats bereikten en langgerekt konden uitrusten.

Zaterdag verbleven we een ganse dag in het Forêt de Rance. Dit is een uitgestrekt eiken- en beukenbos dat eigendom is van het Waalse Gewest. Door het domeinbos lopen talrijke uitgestippelde wandelpaden en zijn enkele schitterende picknickplaatsen ingericht. We maakten gebruik van beiden en genoten. Wespendif en goudvink waren ook weerom van de partij.

Tijdens ons "laatste avondmaal" maakten we gebruik om twee van onze trouwe weekendgangers even in de bloemetjes, of beter in de taart te zetten. Met een taart waarop hun eigen foto was geprojecteerd, vierden we Jean en Clementine voor hun komende gouden huwelijksjubileum. Dit ontroerend moment was een waardige afsluiter van "Les Quewettes".

De laatste dag vertrokken we met de wagens reeds een stukje huiswaarts om in Nismes nog wat kalkflora op te snorren. We bezochten er de open kalkgrotten van "Les Fondrys des Chiens", bewonderden enkele knappe orchideeën en andere kalkminnende planten dit alles in een schitterend landschap. Enkele verlopen gelopen leden zorgden voor wat kopbreeksels, maar GSM's langs twee kanten zorgden voor een vlugge redding. Het water van de Viroin zorgde voor onvoldoende afkoeling. In Nismes werd daarom tot slot nog wat geestrijke drank gedronken op het welslagen van het weekend, dit alles overgoten door een de-pannen-van-het-dak-splend geleghenheidsorkestje. In de vroege avond bereikte iedereen veilig de Zuiderkempes.

Met al deze mooie herinneringen kunnen wij weer een hele tijd voort. Fons, Jos en Harry nogmaals van harte bedankt en we kijken natuurlijk uit naar Hemelvaart 2002. Daar we er volgend jaar voor de 20de keer op uit trekken, is gekozen voor iets specialer.

De eerste voorbereidingen voor een weekendje Engeland zijn getroffen...

Mine

Ierse folk ligt ons wel. In de loop der jaren organiseerde Natuurreservaten vzw - afdeling Zuiderkempes jaarlijks een optreden. En zie, meer dan eens kwam Ierse muziek om het hoekje kijken (Galley Head, Shantalla, Cuculain, Fergus, ...). Ook dit jaar verwennen we jullie met schitterende muziek van op het groene eiland. 'Mine' is een groep met muzikanten en zangers van bij ons, maar hun liefde voor de Ierse klanken en cultuur druipt er letterlijk af. Jigs, reels, ballads, drinkliederen, protestsongs, ... ze spelen het allemaal. En, je steunt er meteen weer de aankopen van nog meer natuurgebieden in de Zuiderkempes, want de opbrengst wordt daaraan integraal besteed. Een gezellige avond voor het goede doel, u komt toch ook. En breng maar veel volk mee ! Het optreden gaat door in 't Centrum (vroeger Parochiecentrum) Westerlo. De deuren gaan open om 19.45 u en het optreden start omstreeks 20.30 u. Inkom : 200 f r., voorverkoop 150 f r.

Zondag 21 oktober

Op zondag 21 oktober gaat er een kalenderwandeling door in de Langdonken. Deze wandeling belooft toch iets speciaals te worden, want we maken er een heuse kindervandeling van. Uiteraard zijn ook ouders, grootouders en iedere andere volwassene welkom voor een bezoekje aan het reservaat zo vlak voor de winter. We zien wel wie er komt, alle leeftijden kunnen hun hart(je) eens ophalen. De wandeling start om 14 u. aan de Schuur in de Donkstraat.

Vogels

Heel wat vogels en dieren zagen dit jaar het levenslicht in onze reservaten. Roofvogels (of moeten we zeggen proovogels ?) doen het behoorlijk in onze regio. Gelukkig maar. De

wrede uitroeiingscampagnes uit de jaren zestig en zeventig zijn gelukkig verleden tijd. Ook de catastrofale gevolgen van het gebruik van DDT en ander gevaarlijk spul lijken stilaan verteerd. Onze ringers van dienst proberen een zicht te krijgen op wat er zoal allemaal broedt. En ze hadden het druk dit jaar ! De afgelopen weken kregen we ook enkele minder fraaie nieuwtjes uit de roofvogelwereld en dit in de buurt van de Langdonken. Zo geraakte een steenuiltje met zijn vleugel vast in een prikkeldraad, hij kwam zo spijtig genoeg aan een gruwelijk einde. Een kerkuil sukkelde in de schouw van een huis, geraakte er niet meer uit en stierf. Het was een jong geboren bij een van onze leden (bij Willy Vanden bergh uit Ramsel), dit konden we vaststellen aan het ringnummer. Tenslotte werd een sperwer dood gevonden, hij werd vermoedelijk afgeschoten. Spijtig ...